

Եկեք ինձի, բոլոր յոզևած ու բեռնատրուածներ...

Մարտի 11.28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Մայիս, 2014թ.

№ 5 (56)

Հոյակերեւելով 2009թ. Ճայֆայ

Մինչեւ բոլորս էլ հասնենք հավատի միասնության եւ
Աստծո Որդու ճանաչմանը, կատարյալ մարդ լինելու,
Քրիստոսի կատարյալ հասակի չափն ունենալու:

Եփեսացիս 4.13

ԱՄՍԱԳԻՐ

Մայիս, 2014թ., N5 (56)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Երիտասարդական համաժողով.....	1
Նիկոլայ Կորոլյով եղբայրը Հայաստանում.....	2
<i>Ռադիկ Մխիթարյան</i> Ծնող-երեխա փոխհարաբերության մասին.....	5
Բանալ.....	8
<i>Գորիսի աքսորյալները</i> Սյրեփան Կոռնեյի Նեզդովիի կյանքից.....	10
Խոսարվանություն	11
Ես բժշկվեցի.....	12
Փոքրիկ աղջկա աղոթքը.....	13
Սուրբ Գիրք կարդա.....	16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ քերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, մվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

Ե Ր Ի Տ Ա Ս Ա Ր Դ Ա Կ Ա Ն Հ Ա Մ Ա Ժ Ո Ղ Ո Վ

**Մինչև բոլորս էլ հասնենք հավարի միասնության և
Աստծո Որդու ճանաչմանը, կատարյալ մարդ լինելու,
Քրիստոսի կատարյալ հասակի չափն ունենալու:**
Եփեսացիս 4.13

2014թ. մայիսի 16-ին և 17-ին Էջմիածին քաղաքում տեղի ունեցավ Հայաստանի ԱՀԶ եկեղեցու հերթական երիտասարդական համաժողովը, որի կարգախոսն էր *Եփեսացիս 4.13* խոսքը. «Մինչև բոլորս էլ հասնենք հավատի միասնության և Աստծո Որդու ճանաչմանը, կատարյալ մարդ լինելու, Քրիստոսի կատարյալ հասակի չափն ունենալու»:

Համաժողովին ներկա էին Հայաստանի տարբեր վայրերից ժամանած երիտասարդ եղբայրներ ու քույրեր, հյուրեր Վրաստանից, Ռուսաստանից, Օսեթիայից և Արգենտինայից: Համաժողովի ընթացքում եղբայրները խոսեցին հավատքի մասին՝ պարզաբանելով, թե ինչ է նշանակում Հիսուսին հավատալ և ասվեց, որ Հիսուսին հավատալ՝ նշանակում է հավատալ Աստծու վկայությանը, որ վկայեց Իր Որդու համար: Եվ վկայությունն այս է, որ Աստված մեզ հավիտենական կյանք տվեց, և այդ կյանքը Հիսուսի մեջ է: Աստծուն հավատացողը հավիտենական կյանք ունի, իսկ նա, ով Աստծուն չի հավա-

տում, ստախոս է անում Նրան:

Նշվեց նաև, որ Հիսուսին հավատացողն իր փառքը չի փնտրում, այլ սիրում է Աստծու Խոսքը, Նրա օրենքներն ու պատվիրանները: «Ի՞նչպես կարող եք դուք հավատալ, որ իրարից փառք ստանում եք, բայց չեք փնտրում այն փառքը, որ միայն Աստծուց է գալիս» (Հովհ. 5.44): Գործել Աստծու համար՝ նշանակում է հավատալ ու վստահել Հիսուսին առօրյա կյանքում, որի արդյունքն արդար կյանքն է:

Քրիստոսի մարմնի շինության համար հարկավոր է հասնել հավատքի և Աստծու Որդուն ճանաչելու միաբանությանը: Դրա համար Աստված ընտրել և դրել է ոմանց առաքյալներ լինելու, ոմանց՝ մարգարեներ, ոմանց՝ ավետարանիչներ, ոմանց՝ հովիվներ ու վարդապետներ՝ սուրբերի կատարելության համար, պաշտոնի գործի համար, որպեսզի մենք չմնանք հոգևոր մանուկ վիճակում ու չխտորովենք վարդապետական ամեն քամիներից ու սատանայի ուսմունքներից:

Պատկեր, 2014թ., ՁԿԵ (56)

ՆԻԿՈԼԱՅ ԿՈՐՈԼՅՈՒԿ ԵՂԲԱՅԻՐԸ ՀԱՅԱՍՏԱՆՈՒՄ

Ես Նիկոլայ Կորոլյուկն եմ, ապրում եմ Ուկրաինայի Կրիվոյ Ռոգ քաղաքում: Ունեմ կին և ութ երեխա՝ չորս աղջիկ, չորս տղա: Ես 40 տարեկան էի ու դեռ Աստծուն չէի ճանաչում, երբ հայտնվեցի փակուղում և, ոչ մի ելք չգտնելով, դիմեցի Աստծուն: Նա լսեց իմ խնդրանքը և ազատեց ինձ այդ վիճակից: Արդեն 20 տարի է ես ծառայում եմ Տիրոջն ու ինձ երջանիկ եմ գգում: Այժմ ամեն տեղ շատ ընկերներ ունեմ: Ավետարանը վկայում եմ ամեն տեղ, որտեղ որ լինեմ ու բոլոր նրանց, ում հետ ունենում եմ հաղորդակցություն: Մենք ծառայում ենք թե՛ գյուղերում, թե՛ քաղաքներում, թմրամոլների ու հանցագործների մեջ, այցելում ենք բանտեր, գաղութներ: Ուկրաինայում կա 182 բանտ: Եկեղեցու աղոթքների և աջակցության շնորհիվ մենք տարբեր տեղերում կառուցել ենք գթության տներ կամ, ինչպես ընդունված է ասել, վերականգնողական կենտրոններ, որոնցում ընդունում ենք այն մարդկանց, ովքեր կործանման եզրին են, ումից հարազատները երեսն քեքել: Նրանց տալիս ենք որոշակի օգնություն, ուտելիք, հագուստ ու վկայում ենք Աստծու Խոսքը: Նրանցից շատերն ապաշխարել են և այսօր

իրենք են ծառայում ու օգնում իրենց նախկին կարգավիճակում գտնվող մարդկանց: Մենք ծառայում ենք նաև դպրոցներում, մանկապարտեզներում, բարձրագույն ուսումնական հաստատություններում և մանկատներում: Կան քրիստոնյաներ, որոնք թեև ունեն երեխաներ, բայց երեխաներ են որդեգրել նաև մանկատներից ու դաստիարակում են նրանց Աստծու Խոսքի համաձայն:

Ուկրաինայում շատ տարածված է հարբեցողությունը: Մենք՝ եկեղեցու անդամներս, որոշեցինք իրար փոխարինելով անդադար աղոթել և ծոմ պահել ոգելից խմիչքից կախվածության մեջ գտնվող մարդկանց ապաշխարության համար: Այս ծառայությունը շարունակվեց ուղիղ կես տարի, սակայն այդ կես տարվա ընթացքում ոչ մի հարբեցող չապաշխարեց: Կես տարի անց ապաշխարեցին միանգամից երկուսը: Առաջին հարբեցողը հենց ինքն էր օղի թորում և վաճառում: Ապաշխարելուց հետո նա կոտրեց օղի թորելու սարքը և որպես մետաղի ջարդոն հանձնեց: Իր այդ սարքով նա միանգամից 300 լիտր օղի էր թորում:

Երկրորդ ապաշխարողը Յուրա Մարգետիչովն էր: Նա ուներ կին և եր-

կու երեխա: Նա խմիչքից կախվածություն ուներ, բայց երբ զոջաց, միանգամից ազատվեց խմիչքի կապանքից և սկսեց ծառայել Տիրոջը: Նա և իր կինը հիանալի ծառայողներ էին Աստծու տան մեջ: Նրանք որոշեցին մասնաճյուղներ հիմնել: Երբ նրանք ընտրեցին երեխային, որին պետք է որդեգրեին, պարզվեց, որ նա քույր ու եղբայր ունի: Նրանք եկեղեցու աղոթքներից հետո որոշեցին որդեգրել մասնաճյուղի քրոջն ու եղբորը: Սկզբում տղայի հետ շատ դժվար էր, իսկ հիմա նա սովորում է Կրիվոյ Ռոզի Տեխնիկական ինստիտուտի անվճար բաժնում, իսկ աղջիկները դեռ սովորում են դպրոցում: Հետագայում նրանք որդեգրեցին երկու գնչու տղաների՝ Դանիելին և Դավիթին:

Յուրա Մարիտիչի աղջիկը՝ ինը տարեկան Մարինկան, գլխուղեղի ուռուցք ուներ: Անհրաժեշտ էր շտապ վիրահատել, սակայն նրանք ոչ փող ունեին, ոչ փաստաթուղթ, ոչ էլ ապրելու տեղ: Երբ ուռուցքն սկսել էր աճել, երեխայի լսողությունն սկսել էր վատանալ, ուռուցքի մեծանալու հետ փոքրիկն արդեն գրեթե չէր լսում: Նա եկավ եկեղեցի և խնդրեց աղոթել: Մենք աղոթեցինք կիրակի, նրանք հետազոտման գնացին երեքշաբթի: Բժիշկը հետազոտություններ կատարեց ու նկարներից ոչ մեկում չգտավ նախկին ուռուցքը: Տերը բժշկել էր, բայց նա դեռ շարունակում էր վատ լսել: Ժամանակ առ ժամանակ մեզ

այցելում էին մասնաճյուղի խնդիրներ ունեցող մարդիկ, որոնք բուժվում էին համապատասխան բժշկական կենտրոններում: Մի օր աղոթում էինք մի երիտասարդ աղջկա լսողության համար, որը Մարինկայի հասակակիցն էր: Մարինկան, իմանալով այդ մասին, ավելի ջերմեռանդ էր աղոթում: Երբ Մարինկան հավաքությանցից հետո գնում է տուն և մտնում է լոգարան լվացվելու, բացում է ջրի ծորակն ու լսում է, թե ինչպես է ջուրը հոսում: Տերը վերադարձրել էր նրա լսողությունը:

Շարունակելով մեր ծառայությունները՝ 90-ականներին Բարի եղբայրը, Մաշա Ժուկովը և նրանց հետ այլ երիտասարդ եղբայրներ գնացին Ռուսաստանի հյուսիս՝ Կոմի երկրամաս: Այնտեղ նրանք նոր եկեղեցիներ էին հիմնում և ծառայում Աստծուն: Չորս տարի առաջ ես այցելեցի նրանց. այնտեղ արդեն 22 եկեղեցի կար: Մեր եղբայրները տարին մեկ անգամ այցելում են Կոմի երկրամաս, այնտեղ համաժողովներ և ուսուցումներ են կազմակերպում:

Վերջերս եղբայրները ծառայության համար մեզ ուղարկեցին Միջին Ասիայի հարավ, որտեղ ծանոթացանք Կիրգիզիայի եղբայրների հետ: Այժմ նրանք կապ են պահպանում մասնաճյուղի հետ, Ուզբեկստանի, Տաջիկստանի եղբայրների հետ: Ուկրաինայում շատ են այն երիտասարդները և ծնողները, որոնք ցանկանում են, որ իրենց երիտասարդները լուրջ ծառայության

Պրայիտ, 2014թ., ԾԿ 5 (56)

ծեռնամուխ լինեն: Այս ծառայությունը մենք վստահում ենք այն երիտասարդներին, որոնց ծնողները և եկեղեցու հովիվը տալիս են իրենց համաձայնությունը: Այժմ Տաջիկստանի Խաղժանդ քաղաքում ծառայում է մի եղբայր: Կիրգիզիայի Ուշ քաղաքում ծառայում է մի երիտասարդ ընտանիք՝ Միշա եղբայրը իր կնոջ հետ: Տոկմակ քաղաքի մանկատանը ծառայում են երկու քույրեր: Այս ծառայությունները տալիս են իրենց դրական արդյունքները, արդեն մի քանի ընտանիքներ ապաշխարել են և պատրաստվում են ջրի մկրտության:

Կիրգիզիայում մենք արդեն ունենք ծառայող կիրգիզ եղբայր: Ասիադը նախկին հարբեցող էր, իսկ այժմ ինքը, կինը և վեց երեխաները մկրտված են Սուրբ Հոգով ու մի օրինյալ ընտանիք են: Ղազախստանում արդեն կա եկեղեցի, որի անդամները դազախ են, եկեղեցու ծառայող եղբայրը մույնպես դազախ է:

Վերջերս ես մեր բակում կանգնած նայում էի ինձ շրջապատող մարդկանց և երբ հասկացա, որ նրանցից շատերին չեմ տեսնի երկնքում, պարզապես սարսափեցի: Այս դեպքից հետո ես ավելի մվիրվեցի ծառայությանը: Ինձ այս հարցում շատ են օգնում կինս, երեխաներս և Կրիվոյ Ռոզի եկեղեցին: Նրանք միշտ աղոթում են այս ծառայության համար:

Ես շատ շնորհակալ եմ Աստծուց, որ հնարավորություն ունեցա լինելու

Հայաստանում. ես շատ լավ բաներ տեսա այստեղ: Հայ ժողովուրդը սիրում է Աստծուն: Տերը ձեզ շատ է սիրում, և ես կարծում եմ, որ Հայաստանում մեծ արթնություն է լինելու: Այստեղ շատ են եկեղեցիները և հոգևոր ընտանիքները: Կարծում եմ, որ չապաշխարած մարդիկ, տեսնելով հոգևոր ընտանիքի կամ անհատի կյանքը, կապաշխարեն՝ եթե ոչ այսօր, ապա մյուս օրը, քանի որ առանց Քրիստոսի կյանքը վաղ թե ուշ նրանց կանգնեցնելու է փակուղու առաջ: Ես տեսնում եմ, որ Հայաստանում մեծ արթնություն է լինելու: Ես այստեղ եղել եմ յոթ տարի առաջ, և եկեղեցին ակնհայտորեն աճել է: Հայաստանում ևս կան գյուղեր, քաղաքներ, որտեղ եկեղեցիներ դեռ չկան և անհրաժեշտ է, որ այնտեղ էլ ծառայություն կատարվի: Ես հավատում եմ, որ ով ծառայի Աստծու գործի համար, անվարձահատույց չի մնա: Ես շատ շնորհակալ եմ ձեր հյուրասիրության և ձեր աղոթքների համար: Ես տեսնում եմ, թե դուք ինչպես եք սիրում մեր ժողովրդին: Մենք մույնպես սիրում ենք ձեզ: Ուկրաինայում մենք հայ ժողովրդի հետ ոչ մի խնդիր չունենք: Մենք ձեզ ավելի շատ սիրեցինք, քանի որ դուք անհամբուստացած եք մեր ազգի խաղաղության համար: Թող Տերը խաղաղություն տա ձեր երկրին և ընտանիքներին:

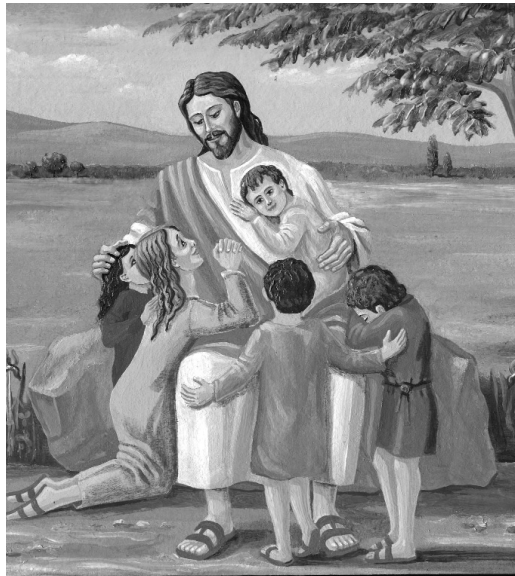
Նիկոլայ Կորոլյուկ
Ուկրաինա

ԾՆՈՂ - ԵՐԵԽԱ ՓՈԽ ՀԱՐԱՔԵՐՈՒԹՅԱՆ ՄԱՍԻՆ

Սիրելիներ, մենք ապրում ենք վերջին ժամանակներում, երբ մեղքը գնալով ծանրանում է, երկրի վրա ամենուրեք պրոպագանդվում է բռնությունը, չարությունը, ու մարդիկ ավելի են հեռանում Աստծուց, ինչպես Երեմիան է ասում. «Քանի որ մահը մեր պատուհաններով բարձրացավ, մեր պալատները մտավ, որպեսզի երեսխային բնաջնջի փողոցից, երիտասարդին՝ հրապարակից» (Երեմիա 9.21):

Որքան ցավալի է, որ մենք ծնունդ ենք երեխաներ, բայց այդ երեխաները չեն մեծանում Աստծու Խոսքի ու Նրա ճանապարհների մեջ, այլ սատանայից խաբված՝ հեռանում են Աստծուց ու գնում դեպի հավիտենական կորուստ: Այո՛, դա մեծ ցավ է և վերաբերում է բոլորին, ու նաև ինձ: Ես ինքս էլ ծնող եմ և ունեմ դրա կարիքը: Բոլորիս նպատակն է, որ մեր ծնած երեխաներն Աստծուն փառավորեն, Աստուծոյ մեծաման և հավիտենական կյանք ունենան: Տեր Հիսուսը, երկրի վրա շատ զբաղված լինելով հանդերձ, ժամանակ էր տրամադրում երեխաներին:

Մատթ. 19.13-14 խոսքերում կարդում ենք. «Այն ժամանակ փոքրիկ երեխաներ բերեցին Հիսուսի մոտ, որ նրանց վրա ձեռք դնի և աղոթի, բայց աշակերտները հանդիմանում էին նրանց: Իսկ Հիսուսն ասաց. «Թո՛ղ տվեք այդ մանուկներին և մի՛ արգելեք, որ գան Ինձ մոտ, որովհետև աղոթիս ներքինն է երկնքի թագավորությունը»»: Հիսուսը թեպետ շատ զբաղված էր, բայց ասաց, որ չխանգարեն այդ երեխաներին, որոնք ուզում էին մոտենալ

այսինքն, 2014թ., ՇՆԳ (56)

Իրեն: Նա ժամանակ տրամադրեց նրանց ու ասաց, որ երկնքի թագավորությունը նրանցն է:

Արդյո՞ք մենք մեր երեխաներին ժամանակ ենք տրամադրում: Դու ինչպե՞ս կուզեիր, որ քո հովիվը, քո եղբայրը, քո ավագը քեզ լսեր: Ես իմ կյանքում այսպիսի մի դեպքի եմ հանդիպել: Երբ Կրասնոդարում էի, մի քույրիկ ինձ մոտեցավ ու հարցրեց, թե կարո՞ղ եմ իրեն լսել: Նա լաց էր լինում և խնդրում էր, որ ես իրեն մինչև վերջ լսեմ: Ես պատասխանեցի, որ կլսեմ, բող խոսի: Նա գրեթե մեկ ժամից ավելի արտասվելով խոսեց, ողբաց և ամբողջությամբ պատմեց այն, ինչ կուտակվել էր իր ներսում: Վերջում ասաց, որ արդեն ինքը կարող է ինձ լսել:

Ես այժմ ձեզ և ինձ ուզում եմ հարց ուղղել. արդյո՞ք մենք մեր երեխաներին ժամանակ տրամադրում ենք, մինչև վերջ լսում ենք նրանց: Միգուցե մենք մտածում ենք՝ կարևորն այն է, որ մենք գնում ենք հավաքության, իսկ մնացածը թող լինի ինչպես որ կստացվի: Մակայն ի՞նչ արժեք ունի քո եկեղեցի հաճախելն առանց քո երեխայի:

Միրելիներ, այժմ ես ուզում եմ մի հարց տալ. «Ո՞վ է երեխան ըստ Աստծու Խոսքի և Աստված ո՞ւմ է տվել քեզ»: **Սաղմոս 127.3**-ում կարդում ենք. «*Ահա, երեխաները Տիրոջ ժառանգությունն են. որովայնի պտուղը Նրա*

պարգևն է»: Մենք որքա՞ն ենք հավատում այս իրականությանը, որ երեխան մեզ տրված պարգև է՝ նվեր Աստծուց, որ նա մեզ տրված ժառանգություն է ու պատկանում է Աստծուն: Ծնողներ, որքանո՞վ եք դուք ընդունում այս ճշմարտությունը: Եթե մենք այսպես չհավատանք, երեխայի արժեքը երբեք չենք հասկանա: Որքանո՞վ ենք մենք հավատում, որ երեխաները Տիրոջ ժառանգությունն են: Աստված քեզ Իր ժառանգությունն է տվել որպես պարգև, և ես ու դու նրանց խնամակալն ենք, ու ոչ թե միայն նյութապես՝ կաթ, հաց ու ջուր տալու, հագուստ հագցնելու մեջ: Մենք նաև նրա հոգևոր խնամակալը, նրա հոգևոր դաստիարակն ենք, հոգևոր կաթ տվողներն ենք: Մենք երեխաներին պատրաստո՞ւմ ենք երկնքի համար: Միգուցե մենք ժամանակին այսպես չենք մտածել և ուշիմ կերպով չենք վերաբերվել այս հարցին, որ երեխան միայն ինը չէ, այլ պատկանում է Տիրոջը ու Տիրոջ ժառանգությունն է: Եվ ինչպե՞ս ես դու վերաբերվում եմ Տիրոջ ունեցվածքի հետ: Ինչպե՞ս ես վարվում՝ անհոգությամբ, ավելորդության զգացումով, տհաճ խոսքերով: Այդպես վարվող հայրերն ու մայրերը ծնողներ են, բայց դեռ երեխայի հետ վարվել չգիտեն, նրանք միայն վախեցնում են, հրամայում և պահանջում: Նրանք այդպես են վարվում, քանի որ չգիտեն, թե ով է այդ

երեխան իրենց համար, ինչ թանկ է իրենց համար, Ով է նրան տվել իրենց և Ում է այդ երեխան պատկանում:

Սիրելիներ, ինչքա՜ն շատ ծնողներ կան, որ ցանկանում են երեխա ունենալ, բայց չեն ունենում: Եվ այժմ դու ինչքա՜ն երանելի հայր կամ մայր ես, որ Աստված քեզ Իր ժառանգությունն է տվել, Իր պարգևն է վստահել, և դու նրան պետք է խնամես, ցավ քաշես, հոգ տանես: Մենք որքա՜ն ենք հավատում, որ մեր երեխաները Տիրոջն են: Եվ այժմ ամեն մեկս մեզ հարց տանք. մենք ինչպե՞ս ենք վերաբերվում մեզ տրված պարգևի հետ: Կներե՞ք, սիրելիներ, բայց եթե ես անհոգ եմ՝ նշանակում է չեմ հավատում, որ երեխաները Տիրոջ ժառանգությունն են: Մենք պետք է ընդունենք, հավատանք Աստծու Խոսքին. «*Ահա, երեխաները Տիրոջ ժառանգությունն են. որովայնի պտուղը Նրա պարգևն է*»: Սաղմոս 94.14-ում գրված է. «*Քանի որ Տերն Իր ժողովրդից երես չի դարձնի ու չի լքի Իր ժառանգությունը*»: Այո՛, սիրելիս, կարող է դու մերժես, ես մերժեմ, բայց Տերը Իր ժառանգությունը չի մերժում, Տերը հոգ է տանում Իր ժառանգի համար, Նա չի թողնելու, երեսից չի ձգելու: Միգուցե իմ և քո աչքին երեխան այլ կերպ է երևում, այլ կերպ ենք փորձում վարվել նրա հետ, բայց Աստված Իր ժառանգությունը չի մեր-

ժում: Մենք որքան որ հավատում ենք, որ երեխան Տիրոջ ժառանգությունն է, հենց այդ չափով էլ նրա հանդեպ հոգատարություն ենք անում: Դա առաջնահերթ կախված է ինձնից ու քեզնից, թե որքան ենք մենք հավատում, որ երեխան Տիրոջ ժառանգությունն է: Այժմ ամեն մեկս փորձենք ինքներս մեզ պատասխանել՝ արդյո՞ք մենք հավատում ենք, որ մեր երեխաները Տիրոջին են: Ինչպե՞ս ես վարվում Տիրոջ ժառանգության հետ: Մենք ինչպես հավատում ենք, այնպես էլ վարվում ենք: Ինչպես վարվում ենք, այնպիսի պտուղ էլ հնձում ենք: Դա կախված է մեզնից: Սիրելիներ, գիտե՞ք՝ սատանայի համար շատ հարմար է, որ մենք անհոգ ծնողներ լինենք: Եվ ես չեմ կարծում, որ եթե մենք այս հարցում վրիպում ենք, ապա մեր անձնական հոգևոր կյանքում կկարողանանք հաջողության հասնել: Մեր վրիպումի պատճառով երեխան դառնում է փուշ, տատասկ, նեղություն ու դառնություն է բերում մեզ: Եվ մենք շատ ժամանակ ասում ենք՝ *Տեր Աստված, ինչո՞ւ այսպես արեցիր*: Մենք մեղքը գցում ենք Աստծու վրա, որովհետև մենք երեխայի նկատմամբ առաջին իսկ քայլը ճիշտ չենք արել:

(շարունակելի)

Ռադիկ Մխիթարյան

«Փրկում» 2014 թ. «օգոստոս»

(99) 9 ՄԵ

Բ Ա Ն Տ

(Վ.Ի.Բելիխի կյանքից)

1948 թվականի մարտի 16-ին, Դնեպրոդերժինսկի համագումարին մեկնելիս Վիկտոր Բելիխը գնացքում երազ է տեսնում. «Աշնանացան ցորենը, ձմռան ցրտերից հետո ազատվելով ձյան կապանքներից, ուրախանալով զարնան ու արևի համար, արագ աճեց... Հանկարծ ցուրտը խփեց, և կանաչ դաշտը սպիտակեց, իսկ հետո դալար հասկերը սառցով պատվեցին: Տխուր տեսարանն անհանգստություն էր առաջացնում, չէ՞ որ հասկերը կարող էին ցրտահարվել: Բայց ահա նորից ծագեց արևը, որը հալեցրեց սառցե կաղապարը: Ազատվելով սառցի գերությունից՝ հասկերը վերակենդանացան և ձգվեցին դեպի ջերմությունն ու արևը»:

Համագումարից հետո Վիկտոր Բելիխին ձերբակալեցին Դնեպրոդերժինսկում: Գիշերը երազում նա տեսավ կապիտանի ուսադիրներով մի սպայի, որը հարցնում էր. «Դե ինչ, քունդ առա՞ր»: Ամեն ինչ հենց այդպես էլ պատահեց: Առավոտյան Վիկտորը հագիվ հասցրեց համագումարի աշխատանքների մասին փաստաթղթերը պահարանի տակ ապահով թաքցնել:

Միաժամանակ սկսեցին «Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաներ» եկեղեցիների ծառայողների համատարած ձերբակալությունները:

Քրիստոնեական համաժողովի բոլոր ձերբակալված մասնակիցներին տարան Կիևի բանտ՝ Կորոլենկո փո-

ղոցի վրա: Վիկտորին մտքին մի մութ բանտախուց, որը ոչ պատուհան ուներ, ոչ լույս, իսկ երկարությունը մեկուկես մետր էր: Երբ հաց ու ջուր էին բերում, Բելիխը հասկանում էր, որ նոր օր է սկսվել: Կծկված քնում էր պատի մեջ հարմարեցված նստարանի տակ, որովհետև նստարանի վրա միայն նստել կարելի էր: Բելիխն իրեն մխիթարում էր նրանով, որ Տիրոջ համար է տանջվում, հիշում էր Քրիստոսի չարչարանքները, հավատում, որ Աստված իրեն կգորացնի, ամեն ինչ հաղթահարելու ուժ կտա: Հարցաքննվողներից իրենց ցանկացած պատասխանը կամ խոստովանությունն ստանալու համար քննիչներն օգտվում էին ամենաարդյունավետ միջոցից՝ բանտարկյալներին քնից զրկելուց: Հատակին մեխած նստարանին, քննիչի դիմաց մինչև առավոտյան ժամը վեցն անց կես նստում էր նաև Վիկտոր Բելիխը: Երբ նրան վերադարձնում էին բանտախուց, քնի համար մնում էր միայն կես ժամ: Մնացած տասնվեց ժամվա ընթացքում բանտի հսկիչները դռան վրա բացված դիտանցքից հետևում էին, և եթե որևէ մեկը հանկարծ հենվեր պատին, ապա լսվում էր հսկիչի բարձր ու սարսափելի ձայնը. «Զքե՛ն, չհենվե՛լ»: Իսկ ովքեր չէին հնազանդվում, մահակներով ծեծվում էին:

Բելիխին երեկոյան ժամը տասին կանչում էին հարցաքննելու, արձակում էին առավոտյան ժամը հինգին:

Քննիչը տանջում էր նույն հարցի բազմակի կրկնությունով: Բանտային սուղ սննդից և անքնությունից հյուծված Վիկտորը կես ժամով քնում էր, սակայն ժամը վեցին նրան արթնացնում էր հսկիչը. ժամը 6-10-ը բանտախցում քնելն արգելվում էր:

Որոշ ժամանակ անց, գիշերները՝ մեկ ու մեջ, Վիկտոր Բելիխին և Իվան Լևչուկին սկսեց քննել միևնույն քննիչը: Գիշերները գոնե մեկ ու մեջ քնելու հնարավորություն ստեղծվեց:

Քննության ընթացքում Վիկտորը պայքարում էր մաս սատանայի դեմ, որը փորձում էր երիտասարդ քրիստոնյայի սրտում ցանել Աստվածաշնչի ճշմարտացիության վերաբերյալ կասկածի սերմը: Եվ այն ժամանակ Վիկտորը, Աստծուց օգնություն փնտրելով, ծոմով աղոթում էր:

Եվ նորից երազ. նրան տանջող դահիճները չարախնդորեն ծիծաղելով, ինքնավստահորեն խոստանում էին. «Հինգ խոշտանգման դիմացար, բայց մենք ևս հինգն ունենք՝ ամենասարսափելիները: Դրանց ոչ մեկը չի դիմանում: Դու էլ չես դիմանա: Եվս հինգ տանջանք, և դու կմեռնես»: Հետո մեղմ ձայնը այլ բան էր մեկնաբանում. «Դու կամուրջ ես կառուցում տասը հեռասյուների վրա: Հինգ հեռասյունն արդեն տեղադրել ես, ևս հինգը, և կամուրջը պատրաստ կլինի: Իսկ եթե հրաժարվես, թողնես սկսած գործը՝ բոլորը կծիծաղեն շինարարությունը հաջող սկսած, բայց ավարտին չհասցրած անհաջողակի վրա...»: Աստված Վիկտոր Բելիխին գորացրեց՝ դիմադրելու դաժան փորձություններին: Թվում էր՝ այդ ուժերը թափվում էին

ամեն անգամ, երբ նրան բանտային նեղ բակով տանում էին հարցաքննության, և նա աշխատում էր որքան հմարավոր է ամբողջ ուժով ներշնչել մաքուր, կիսյան ծաղկած շագանակեցիների բույրով լցված օդ:

Եվ նա դիմակայեց: Դահիճներին չհաջողվեց սասանել նրա հավատքը, նրա կամքը: Տիրոջ օգնությամբ նա կարողացավ հաղթահարել ինքն իրեն և հաղթել: Վիկտորը քննիչներին ոչինչ չխոստովանեց, չնշեց ոչ մի եղբոր կամ քրոջ անուն: Վիկտորը տեսիլք տեսավ. ամառային օր է, նա իր նման այլ կալանավորների հետ գնում է արտամիջյան ճանապարհով: Հանկարծ այն դառնում է ձմեռային սառցակալած մի ճանապարհը, որը ձմաբլուրների միջով հեռանում է դեպի հյուսիս: Կալանավորներին ուղեկցում էին մորթե տաք գլխարկներ և մուշտակներ հագած պահնորդներ:

Բանտապահները Վիկտորին չէին հայտնել, որ Ձյուտոնոշում մահացել է նրա հայրը: Վիկտորը երագում տեսնում է մորը. նա ուկրաինական սրբիչ է ասեղնագործում, արցունքներն ավակների մման հոսում են նրա աչքերից ու դառնում թեկեր:

Շուտով Աստծու ճշմարտության համար կալանվածների մասին իմացան Կիևի և Օբուխովի տեղական եկեղեցիների քույրերն ու եղբայրները: Նրանք միշտ սնունդ, տաք հագուստ ու կոշիկ էին հասցնում, որովհետև Աստված հայտնության միջոցով նրանց ասել էր, որ բանտարկյալներին սպասում է երկար ճանապարհ դեպի Ռուսաստանի ծայր հյուսիս:

Պրայիբ., 2014թ., № 5 (56)

ԳՈՐԻՍԻ ԱՔՍՈՐՅԱԼՆԵՐԸ

ՍՏԵՓԱՆ ԿՈՐՆԵՅԻ ՆԵՉԴՈԼԻԻ ԿՅԱՆՔԻՑ

Մի անգամ մենք բակում գրոս-
նելիս նկատեցինք, որ ուղղա-
փառ եկեղեցու քահանան, դարպասից
անցնելով, գնաց բանտի գրասենյակ:
Հանկարծ, մինչ քահանան կծածկվեր
դռների ետևում, դուրս վազեց պահակն
ու կանչեց. «Իզմատ Բուզովսկին պա-
հանջում է...»: Հոգուս մեջ ցավ զգացի
և ափսոսացի ճիշտ այնպես, ինչպես
մայր թռչունը՝ տեսնելով, թե ինչպես է
արծիվը բնից տանում իր ձագերին:
Նա մեկ փորձում է պաշտպանել
թևերով, մեկ՝ բռնել կամ ծվծվալ, բայց
ամեն բան անօգուտ է: Համարյա
այդպիսի մայրական զգացում ունեցա
սրտումս: Ինձ համար ամեն ինչ պարզ
էր և կարծես թե տեսել էի, թե ինչպես
ընկերս լքեց ինձ: Այդ պահին հաս-
կացա, որ Հիսուսից բացի ավելի հա-
վատարիմ ընկեր չկա, որ Նա չի լքի
ամենադժվար փորձության պահերին:
Եվ այդ պահին կարծես ձայն լսեցի,
որը խոսում էր սրտիս հետ. «Հավա-
տարիմ մնա մինչև մահ...»: Բան-
տային գրասենյակում նրա գրույցի,
ավելի շուտ՝ ուղղափառ քահանայի
մոտ խոստովանելու ժամանակ իմ
հոգում ահավոր տրտմությոն էր, և
այդ պատճառով չգիտեմ, թե նա ինչ-
քան ժամանակ մնաց քահանայի մոտ,
հետո վերադարձավ բակ: Մենք նորից
միասին էինք: «Դու վերադառնում ես
ուղղափառությամբ», - հարցրի ես: Նա
շրջվեց և ոչինչ չասաց: «Դու թաքնվում

ես, վախենում ես խոստովանելուց: Ոչ
մի թաքուն բան չկա, որ չբացահայտ-
վի: Խոստովանի՛ր, Իզմատ»: Բայց նա
դեռ լսում էր: Ես դառնազին լաց եղա:
«Քեզ հարազատ եղբորս պես շատ եմ
սիրում, երբ մեզ շղթայում էին, ես խնդ-
րեցի, որ ինձ քեզնից բացի ուրիշ մեկի
հետ չշղթայեն: Վերադառ գրասրտու-
թյամբ ընդունեց իմ խնդրանքը. թեկուզ
շղթաներով, բայց մենք միասին էինք:
Բոլոր բանտերում ես քեզ հետ կիսում
էի այն ամեն լավը, ինչ ունեի, ան-
հանգստանում էի քեզ համար, հաճո-
յանում էի քեզ, և ահա դու թողնում ես
ինձ, առավել ևս՝ դավաճանում ես Տի-
րոջը: Դու վերադառնում ես այն ճահի-
ճը, որտեղից դուրս եկար»: «Ինձ
համար տխուր է առանց ընտանիքի
ապրելը, - պատասխանեց նա, - ես
խնդրել եմ նահանգապետին, որ ինձ
վերադարձնեն հայրենիք»: «Դու ար-
դեն թողել ես խմելը, ծխելը, սրբա-
պատկերների ճակատագրերը... և հիմա
որոշել ես վերադառնալ այն նույն
մեղքի ճահի՞ճը, որում առաջ թավա-
վում էիր», - ասացի նրան:

Ես ոչ մի կերպ չկարողացա նրան
ետ դարձնել իր սխալից: Նույն մտա-
դրությամբ նրան էին միացել ևս երկու
հոգի: Նրանք բացահայտ սկսեցին
հակառակվել առողջ ուսմունքին և
պաշտպանել խավարը:

Շարունակելի

ԽՈՍՏՈՎ ԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

Ես ժամնա Մարգարյանն եմ, ապրում եմ Սյունիքի մարզի Արծվանիկ գյուղում: 1996թ.-ից հաճախում եմ եկեղեցի:

Սուրբ Գիրքն ընթերցելիս շատ անկեղծ եմ Աստծու հետ: Երբ հանդիպում եմ այնպիսի պատմության, որ հավատքս չի ներում, գլուխս բարձրացնում եմ Գրքից ու բարձրաձայն խոստովանում.

- Տեր, չեմ հավատում, ներիր ինձ;

Ինձ համար այսպիսի երկու դեպք կա Աստվածաշնչում, ավելի ճիշտ՝ կար: Մեկը՝ երբ երեք երիտասարդների՝ Միսակին, Աբեթնագովին, Մեղրակին գգում են կրակե հնոցի մեջ, (Դանիել 3.24-28), մյուսը՝ երբ ասվում է, որ ավելի հեշտ է ուղտն ասեղի անցքով անցնի, քան հարուստը մտնի Արքայություն (Մարկոսի 10.25): Ամեն անգամ, երբ հասնում էի այդ հատվածներին, թերթում էի հաջորդ էջը և ասում.

- Տեր, չեմ հավատում...

Անցան տարիներ, այդ հատվածների մասին բոլորովին մոռացել էի:

Մոլորության համաձայն ամիսը մեկ անգամ թոնրում հաց ենք թխում: Մի օր էլ այդպես հաց էինք թխում և ընդմիջման ժամին թոնիրն ավելի էինք թեժացրել, որպեսզի շարունակեինք թխելը: Նոր էինք նստել թեժացած թոնրի շուրջ, երբ մեր հավերից մեկը թռավ, մտավ թոնրատում ու ընկավ

թոնրի մեջ: Ես թոնրի պոնկին նստած հացերն էի դասավորում և առաջինը ես տեսա՝ ինչպես հավն ընկավ թոնրի մեջ: Ես կտրուկ վեր կացա, որ դուրս գամ թոնրատնից, որպեսզի չլսեմ հավի ծղրտոցը, չզգամ խանձված փետուրների հոտը: Երբ տեղիցս վեր կացա, հավին տեսա թոնրի մեջ: Երկու քայլ էի արել, հետ մայեցի. հավը մի թռիչքով դուրս թռավ թոնրից ու հայտնվեց դրսում: Հավի վրայից ո՛չ խանձահոտ էր գալիս, ո՛չ էլ որևէ վնասվածք ուներ: Մենք բոլորս զարմացել, քարացել էինք:

«Այս ամենն ինձ համար էր», - մտածեցի ես: «Իսկ հիմա դու հավատո՞ւմ ես», - դիմում էի ինքս ինձ: Օր-օրի հավատքս ամրապնդվում էր: Ասեմ, որ մեր կարմիր հավը հաջորդ օրը թուխս նստեց և յոթ ճուտ հանեց:

Անցան ժամանակներ...

Մի անգամ էլ երազ տեսա և հետո բժշկված արթնացա: Տերը բժշկեց իմ անհավատությունը: Հիմա ես հավատում եմ Աստվածաշնչին ամբողջությամբ՝ բոլոր խոսքերին, և ամեն անգամ, երբ հասնում եմ Աստվածաշնչի այդ խոսքերին, ավելի շատ հենց այդ խոսքերին եմ հավատում: Ընդհատում եմ ընթերցումը և բարձրաձայնում. «Տեր, Քեզ համար անհնար ոչինչ չկա. շնորհակալ եմ, որ բժշկեցիր իմ անհավատությունը. փառք Քեզ»:

Պայեհ, 2014թ., № 5 (56)

ԵՍ ԲԺՇԿՎԵՅԻ

Սիրելի՛ «Բարի լուր», ես 74 տարեկան եմ, 1997թ.-ից եկեղեցու անդամ եմ: Ամեն ամիս սպասում եմ «Բարի լուրին»: Ես էլ շատ վկայություններ ունեմ՝ պարծենալու իմ սիրելի Տիրոջով, հպարտանալու իմ Փրկչով: Բյուրավոր փառքեր Նրան: Ուզում եմ պատմել մի քանիսը:

Աչքերս ցավում էին, օր-օրի նվազում էր տեսողությունս: Ու մի օր, երբ էլ հնար չկար, գնացի բժշկի: Հերք էր: Նստեցի ու սպասեցի: Վատ էի զգում, ճնշումս բարձրանում-իջնում էր: Հիվանդները գալիս էին ու առանց հերքի մտնում բժշկի մոտ: Երբ հասավ իմ հերքը, բժշկուհին դուրս եկավ ու ասաց, որ չսպասենք, ինքը գնում է: Ես հուսահատ ոտքի կանգնեցի. «Բժշկուհի՛, ես վաղուց եմ սպասում....»: Նա չպատասխանեց ու հեռացավ:

Զգիտեմ՝ ինչ կատարվեց ինձ հետ. սկսեցի ինքս ինձ բարձրաձայն խոսել. «Ախր ես ինչ գործ ունեմ այստեղ, ես Բժիշկ ունեմ, ինչո՞ւ չեմ դիմում Նրան... Հիսուս Զրիստոս, իմ աչքը ի՞նչ է Քեզ համար, որ չես բուժում»: Բժշկին սպա-

սող մարդկանց թվաց՝ ես խելագարվել եմ: Երկու քայլ չէի արել, ահա, թե ինչ կատարվեց: Փառք իմ Տիրոջը:

Ուղիղ աչքիս դիմաց ճեփ-ճեփմակ մի ձեռք տեսա, որը մոտեցավ աչքիս, ցուցամատը դրեց աչքիս վրա և մեղմ ու քնքուշ շոյեց: Ես աչքերս փակեցի, իսկ երբ բացեցի, ձեռքը հեռացավ: Ոչինչ չհասկացա: Երբ հասա տուն, նկատեցի, որ աչքս տեսնում է: «Ես աչքի խնդիր չունեմ: Տերը ինձ բժշկեց, փառք Նրան», փառաբանում էի Նրան, իսկ հետո վկայեցի հավաքույթի ժամանակ: Առ այսօր աչքերիս հետ կապված ոչ մի խնդիր չունեմ:

2013թ. հուլիսի 1-ին Երևանից մեզ այցելության եկան Մամիկոն և Վազգեն եղբայրները: Փառք Տիրոջը այդ այցելության համար, մենք նման այցելությունների կարիք շատ ունենք: Հավաքույթի ընթացքում ուրախություն ու ցնծություն էր ներսս: Վերջում եղավ բժշկության աղոթք, և հիվանդներին օժեցին յուրով: Տասնյոթ տարի տառապում էի հիպերտոնիկ հիվանդությունից, միևնույն ժամանակ ունեի

շաքարային դիաբետ: Ունեի գլխապտույտ, դժվար էի քայլում, անընդհատ պառկած վիճակում էի: Աղոթքից հետո ես բժշկվեցի: Փառք Տիրոջը, տասնյոթ տարի բժիշկները չկարողացան բժշկել, Տերս մեկ վայրկյանում բժշկեց: Այժմ ես այդ հիվանդությունների համար բացարձակապես ոչ մի դեղ չեմ օգտագործում, Տիրոջս ուղղ-

ված գոհության աղոթքներով եմ ապրում, երգում եմ ու փառաբանում Նրան: Բյուրավոր փառքեր իմ Բժշկին:

Վաղիկ քույրիկ, ք. Կապան

Հովիվ Մհեր եղբայրը վկայում է, որ Վաղիկ քույրիկը ժամանակին հազիվ էր քայլում, բայց այժմ երիտասարդի պես վազում է:

Փ Ո Ք Ր Ի Կ Ղ Ղ Ձ Կ Ղ Ղ Ղ Ո Պ Ք Ե Ր

Եվ պիտի լինի, որ նրանք դեռ չկանչած, Ես պիտի պատասխանեմ, և քանի դեռ խոսում եմ՝ պիտի լսեմ:

Եսայա 65.24

Մի գիշեր ես շատ տանջվեցի՝ օգնելով ծննդաբերական բաժանմունքում գտնվող մի կնոջ: Չնայած մեր բոլոր ջանքերին՝ նա մահացավ՝ թողնելով վաղաժամ ծնված մանկիկին և երկու տարեկան դստերը, որն անընդհատ լաց էր լինում:

Մեզ համար շատ դժվար էր պահպանել փոքրիկի կյանքը, քանի որ ոչ ակվարիում ունեինք (այն աշխատեցնելու համար չունեինք էլեկտրակա-

նություն), ոչ էլ կերակրելու հարմարանքներ:

Թեև ապրում էինք հասարակածի վրա, գիշերները հաճախ ցուրտ էին՝ միջանցիկ քամիների պատճառով: Մի ուսանող մանկաբարձուհի բերեց մի արկղիկ, որն օգտագործում էինք այդպիսի մանկիկների համար և բամբակ, որի մեջ պետք է փաթաթեինք փոքրիկին: Մեկ ուրիշը զնաց կրակ վառելու և ռետինե ջեռակը լցնելու: Բիշ

Քաղաք, 2014թ. Փետրվարի 5 (56)

անց նա վերադարձավ և հուսահատությամբ ասաց, որ ջուրը լցնելիս ջեռակը պայթել է: Արևադարձային կլիմայի պայմաններում ռետինը հեշտությամբ է փչանում:

- Իսկ դա մեր վերջին ջեռակն էր,- րացականչեց նա:

- Շատ լավ,- ասացի ես,- որքան հնարավոր է կրակին մոտ պահեք մանկիկին, քնեք դռան և մանկիկի մեջտեղում՝ նրան միջանցիկ քամուց պաշտպանելու համար: Չեզնից պահանջվում է փոքրիկին տաք պահել: Հաջորդ օրը կեսօրին, իմ սովորության համաձայն, գնացի որբանոցի երեխաների հետ աղոթելու: Երեխաներին առաջարկեցի աղոթքի տարբեր թեմաներ և պատմեցի մանկիկի մասին: Ասացի, թե ինչքան դժվար է նրան տաք պահելը և պատմեցի ջեռակի մասին: Փոքրիկը հեշտությամբ կարող է մահանալ, եթե մրսի: Պատմեցի նաև նրա երկու տարեկան քույրիկի մասին, որը լաց էր լինում, որովհետև մայրը մահացել էր: Աղոթքի ժամանակ մի տասնամյա աղջնակ՝ Հռութը, աֆրիկացի երեխաներին հատուկ պարզությամբ աղոթեց. «Խնդրում եմ, Տեր, ուղարկիր մեզ մի ջեռակ: Վաղը ուշ կլինի, որովհետև փոքրիկը կարող է մահանալ: Ուրեմն ուղարկիր հենց այսօր»: Մինչ ես ներքուստ հառաչում էի՝ լսելով այս համարձակ աղոթքը, նա

վերջում ավելացրեց. «Խնդրում եմ, Տեր, կուղարկե՞ս նաև մի տիկնիկ՝ փոքրիկ աղջկա համար, որպեսզի նա իմանա, որ Դու իրոք սիրում ես իրեն»:

Ինչպես հաճախ է պատահում երեխաների աղոթքներից հետո, ես հանկարծակիի էի եկել: Կարո՞ղ էի անկեղծորեն ասել «ամեն»: Ես պարզապես չէի հավատում, որ Աստված կարող է այդ անել: Այո, ես գիտեի, որ Աստված կարող է ամեն ինչ անել: Այդպես է ասում Աստվածաշունչը: Բայց մի՞թե սահմանափակումներ չկան: Միակ միջոցը, որով Աստված կարող է պատասխանել այս առանձնահատուկ աղոթքին, կլինի այն, եթե ինձ ծանրոց ուղարկեն իմ հայրենիքից: Չորս տարի էր, ինչ Աֆրիկայում էի և երբեք, երբեք ծանրոց չէի ստացել տնից: Եթե մույնիսկ մեկը ինձ ծանրոց ուղարկեր, մի՞թե ջեռակ կդներ: Չէ՞ որ ես հասարակածում էի ապրում:

Կեսօրից հետո, երբ դասավանդում էի բուժքույրական դպրոցում, ինձ

հայտնեցին, որ իմ տան դիմաց մեքենա է կանգնած: Մինչև տուն հասա, մեքենան արդեն գնացել էր, բայց պատշգամբում դրված էր մի մեծ ծանրոց: Արցունքները ողողեցին աչքերս: Ես միայնակ չէի կարող բացել ծանրոցը, ուստի կանչել տվեցի որբանոցի երեխաներին: Միասին հանեցինք թելերը՝ խնամքով քանդելով ամեն հանգույց: Հուզմունքը գնալով աճում էր: Երեսուն-քառասուն գույք աչքեր ուղղված էին ստվարաթղթե արկղին:

Նախ հանեցի գունավոր, գործած ժակետներ: Բոլորի աչքերը փայլեցին, երբ ես հանեցի դրանք: Կային գործած վիրակապեր՝ բորոտությամբ վարակված հիվանդների համար, և երեխաները մի քիչ ձանձրությամբ էին նայում: Հետո գտանք չամիչով ու քիչմիշով լեցուն մի տուփ: Հետո, երբ նորից ձեռքս մտցրի տուփի մեջ, զգացի, որ... մի՞թե հնարավոր է... այո՛, բոլորովին նոր ռետինե ջեռակ: Ես լաց եղա. ես

Աստծուն չէի խնդրել ուղարկել այն, նույնիսկ չէի հավատացել, որ Նա կարող է այդ անել:

Հռութը երեխաների առաջին շարքում էր: Նա առաջ վազեց՝ բացականշելով. «Եթե Աստված ուղարկել է ջեռակը, պետք է որ տիկնիկն էլ ուղարկած լինի»: Տակնուվրա անելով արկղը՝ նա հանեց գեղեցիկ զգեստներով մի փոքրիկ տիկնիկ: Նրա աչքերը փայլում էին. նա երբեք չէր կասկածել: Նա-յելով ինձ՝ նա ասաց.

- Կարո՞ղ եմ գալ քեզ հետ և այս տիկնիկը տալ այդ փոքրիկ աղջկան, որպեսզի նա իմանա, որ Հիսուսն իրոք շատ է սիրում իրեն:

Ծանրոցն ուղարկվել էր հինգ ամիս առաջ: Այն փաթեթավորել էին կիրակնօրյա դպրոցի իմ նախկին աշակերտները, որոնց առաջնորդը լսել և հնազանդվել էր Աստծու պատվերին՝ հասարակած ուղարկել մի ջեռակ: Եվ աղջիկներից մեկը տիկնիկ էր դրել որևէ աֆրիկացի երեխայի համար... Ծանրոցն ուղարկվել էր հինգ ամիս առաջ՝ ի պատասխան փոքրիկ աղջկա հավատքով լեցուն աղոթքի, ով խնդրում էր ուղարկել դրանք հենց այսօր:

Ըստ Հելեն Ռոզվերի

(անգլիացի բժիշկ, ով որպես միսիոներ ծառայել է Աֆրիկայում, Չադիում)

Պրայիտ, 2014թ. Մհ 5 (56)

ՍՈՒՐԲ ԳԻՐՔ ԿԱՐԴԱ

Թե հոգնել ես այս անարդար ու խղճալի,
Դաժան կյանքից՝ Սուրբ Գիրք կարդա՛,
Թե զգում ես անուժություն,
Տկարություն՝ Սուրբ Գիրք կարդա՛:

Վշտացա՞ծ ես, հիասթափվա՞ծ,
Շփոթվա՞ծ ու փարակուսա՞ծ՝ Սուրբ Գիրք կարդա՛.
Թե ճշմարիտ ուղին փնտրել
Ու չես գտել մինչև հիմա՝ Սուրբ Գիրք կարդա՛:

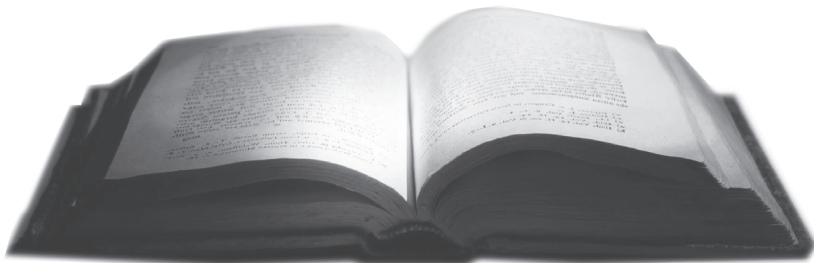
Քո վշտերին ու ցավերին դարման եղող
Ու բժշկող խոսքը կարդա, Սուրբ Գիրք կարդա,
Այս գրքի մեջ դու կգտնես անպարասխաան դեռ մնացած
Ու քեզ հուզող շար հարցերի պարասխաններ:

Կարդա՛ Խոսքը ու հավատա՛,
Որ լինի քեզ բժշկություն,
Դուրս գաս քանրից ու
Սրանաս ազատություն:

Իսկ քե մի օր դու կտրվես
Հավերժ բնող ու կենդանի Աստծու Խոսքից՝
Վարա՛հ եղիր, հիշի՛ր ընդմիշտ՝
Կցամաքես ու կթոշնես:

Այս կենդանի Աստծու Խոսքը
Թող որ լինի միշտ քո սրտում,
Այս անարար ու Սուրբ Գիրքը
Հանգստացնի քող քո հոգին:

Իմ բարեկամ, սիրով լսիր.
Քեզ սնուցող ու կերակրող,
Հոգուդ սովը միշտ կշտացնող Խոսքից
Երբեք, երբեք չկտրվես:

ԱՂՈԹՔԻ ԴԵՐԸ ՄԵՐ ԿՅԱՆՔՈՒՄ

«Ստեպաղոթքի կանգնե՛ք», -ասացիր,
Տե՛ր, որ հաղորդվես Դու մեր հոգու հետ:
Երկրից երկինք ճամփա բացեցիր,
Որ սիրտս տամ Քեզ աղոթքներիս հետ:
Ինքդ տվեցիր այդ պարզ միջոցը՝
Անտես Հոգուդ հետ մարդկանց շփվելու:
Եվ այդ նույն Հոգուդ սուրբ սիրո բոցը
Դառնում է միջոց Քեզ վայելելու:
Առանց հավատքի այն չի հասնի Քեզ,
Հավատքն է նրան տանող հրթիռը:
Դու նաև հավատք նվիրեցիր մեզ,
Որ այն հասնելով՝ թակի Քո դուռը...
Աղոթքը հոգուց պոկված կարոտ է,
Մեծիդ հասցեով՝ Երկինք ուղարկված:
Շատ-շատերի էլ՝ սիրտը յարոտ է,
Ուզում են բուժես, ողորմած Աստված:
Աղոթքը գեներ է, աղաչանք ու սեր,
Աղոթքը՝ սրտից ժայթքած աղաղակ:
Աղոթքով առանք Սուրբ Հոգուց դասեր
Ուղարձանք Աստծու հարազատ զավակ...

Մ. Սվարյան

